

Poština plačana v gotovini!

Ođmev iz Afrike

September 1937

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 8.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. števil. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« opravijo afriški škofje in misijonarji **letno 500 svetih maš.**

Letna naročnina »Odmeva« znaša Din 10.—.

Dosmrtna naročnina znaša Din 300.—.

Spomin na umrle.

+

APOLONIJA NEŽA MALI

pomožna misijonarka Družbe sv. Petra Klaverja

umrla dne 10. avgusta 1937

po neumornem in veselem delu za rešitev duš.

† Preč. g. Janez Jereb, župnik v p., Čušperk. — Ivan Korošec, Sv. Lenart v Slov. Goricah. — Marija Kač, Celje. — Marija Zeljko, Smolenja vas. — Marija Žvajger, Sv. Pavel pri Preboldu.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Priporočila.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Juda Tadeju, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: M. P. v več zadevah; N. N. za pomoč v raznih stiskah; za pomoč v neki zelo važni zadevi.

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

9. septembra, praznik sv. Petra Klaverja;

21. septembra, sv. Matevž, apostol in evangelist;

24. septembra, Marija, rešiteljica ujetih.

St

Naš duhovski naraščaj v misijonu.

Enciklika o duhovništvu.

Apostolski vikarijat Buta, Belgijski Kongo.

Prekrasna enciklika Nj. svetosti papeža Pija XI. je napravila v misijonskih krajih globok vtis. P. Van Reeth, iz reda premonstratencev piše na široko o tem; ker pa nam manjka prostora, hočemo njegovo pismo podati v izvlečku.

Na praznik presv. Trojice je neki cerkveni govornik dvakrat pridigal vernikom o encikliki (pismu) našega sv. očeta Pija XI. glede duhovništva. Ko so ljudje šli iz cerkve, je marsikaka mati pošepnila svoji sosedi: »Ako je ljubi Bog namenil, da bi tudi moj otrok bil kedaj mašnik Gospodov — kako rada bi ga dala v ta poklic!« Seme božje besede je padlo na rodovitna tla in bo gotovo obrodilo stoteren sad.

Naslednji torek, sredo in četrtek smo tudi učencem višjih razredov, nadaljevalnih šol in učiteljišč govorili o encikliki. Te pridige in konference so bile lepa priprava na praznik sv. Rešnjega Telesa. Ta praznik pa je bil

za naše kristjane v Kati veličastna verska slovesnost in viden znak udanosti in pobožnosti do presv. Evharistije. Najprej je bila slovesna sv. maša pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom; potem pa se je razvrstila procesija. Monštranco je nosil sam pater superijor. Pred njo je korakalo do 1200 ljudi, ki so bili razdeljeni v razne skupine. Nekateri so glasno molili, drugi še glasneje peli svojo »hösano Sinu Davidovemu!« Tri oltarje so postavili. Ta dan je gotovo priklical obilnega božjega blagoslova na mesto in njega okolico.

16. julija, ko je praznik sv. Luitgarde, izvoljenke Srca Jezusovega, so se vdrugič polnoštevilno zbrali vsi apostolski vikarji in prefekti in cerkveni predstojniki Belgijskega Konga in Ruande-Urundi. Slovesna zborovanja so se vršila v palači apostol. delegata v Leopoldville, predsedoval je pa Nj. ekscelenca škof Dellepiane, apostol. delegat za Belgijski Kongo. Poglavitna snov vseh razprav je bila papeževa enciklika, ki se nanaša zlasti na duhovnike-domačine.

Ta enciklika je bila njegov. ekscelenci apostolskemu delegatu povod, da je poslal okrožnico vsem misijskim predstojnikom ter jim priporočil, da vsem bogoslovcem papežovo encikliko razložijo in priporočijo. Saj so srca mašnikov res lahko vesela, ker jih je Previdnost božja izvolila, da so služabniki oltarja. O tem priča pismo, ki ga je nedavno poslal neki semeniščnik svojemu misijonarju, in se glasi:

Prečastiti oče! Lepi velikonočni prazniki me silijo, da vam pišem, in sem vesel, da vam smem pisati. Najprej je moja dolžnost, da vam izrazim zahvalo za vaše pismo, ki ste mi ga poslali. V pismu me lepo učite, da naj bom vnet v svojem poklicu in naj se z učenjem in molitvijo skrbno pripravljam na zakrament sv. mašniškega posvečenja. V ta namen se Bogu priporočam vsak dan med sv. mašo, pri sv. obhajilu in pri vsakdanjem obisku sv. Rešnjega telesa. Tudi na vas mislim, ko klečim pred tabernakljem in prosim Jezusa, naj blagoslavlja vas in vaše misijsko prizadevanje.

Zdaj smo dokončali drugo tromesečje v šolskem letu. 13. aprila smo šli na našo pristavo tam zunaj pri Kieli in tam preživeli nekaj prostih dni. Nanovo smo se okrepili in dobili novega poguma za nadaljevanje učenja.

Lepo se vam priporočam v molitev, da bom mogel premagati vse težave, ki se mi stavijo na pot, da bom

kedaj vreden mašnik Gospodov. Vem, da je žetev velika in da mnogo duš čaka na našo pomoč, ki jo bomo vršili v svojem duhovskem poklicu.

Kako smo bili srečni, da se nam je razložila enciklika papeža Pija XI., ki ima toliko lepih naukov za nas. Sprejmite, prečastiti oče, mojo spoštljivo zahvalo za vse dobrote. Ostanem vaš sin v Kristusu

Alojz Bukuro,

učenec malega seminarja v Lemfu.

Naj bi besede sv. očeta razsvitlile razum kristjanov in genile srca mnogih katoliških staršev in mladeničev-domačinov!

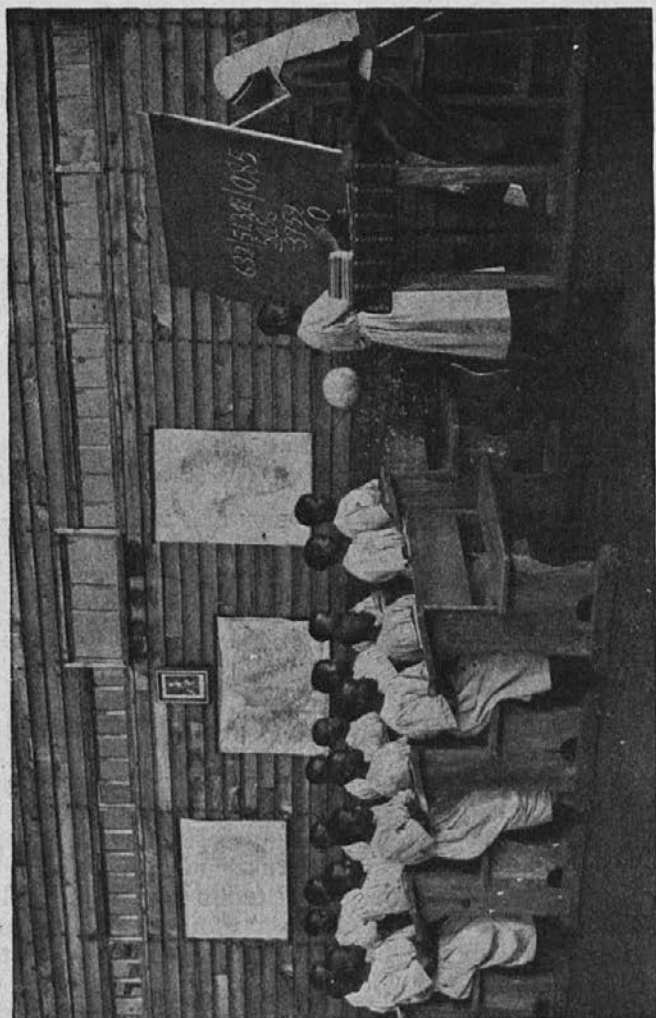
Trdo delo.

Piše p. Jäger, oblat Brezmadežne iz Mafeking (vikarijat Kimberley), ki nam kaže, kako težavno je sestavljati afriški katekizem.

Bil sem na počitnicah v domovini; zdaj sem se pa vrnil v Afriko in sem hotel takoj pričeti pouk za katehiste. Toda človek obrača, Bog pa obrne. V Taungs-u so bili vsi prostori prenapolnjeni, ker tam nekaj prezidavajo. Pa tudi prečastiti škof je bil en teden pred mojim prihodom odpotoval v Evropo; zato je bilo treba čakati. Ta čas sem porabil za prestavo novega katekizma.

To delo pa ni tako lahko, kot bi si kdo predstavljal. Katehist, ki naj bi mi pri prestavi pomagal, stanuje 25 km proč od Taungsa. Zato sem prvi teden v Taungs-u sam izvršil vse predpriprave s tem, da sem pregledal vse dosedanje katekizme v nemškem, angleškem in sehvana-jeziku, iz vsega skupaj sestavil praktična vprašanja in jih postavil v lahko angleščino. Drugi teden sem s tem delom šel h katehistu na neko zunanjo postajo, tam sem ostal 5 dni, v nedeljo imel službo božjo in potem s katehistom predstavljal v jezik sehvana. Zadnje dni tedna sem vso stvarino stikal. Tako sem delal tudi tretji in četrti teden v mesecu. Vse delo, ki obsega 456 vprašanj z razlago in izreki sv. pisma, je trajalo od avgusta 1934 do maja 1935. Potem sem poslal rokopis Družbi sv. Petra Klaverja, ki sedaj katekizem tiska.

Ko je bilo to delo končano, sem se moral takoj lotiti drugega, še obširnejšega. K vsakemu izmed 456 vprašanj sem spisal neke vrste razpodelbo zadevne tvarine, ki naj bi rabila kot priročnik katehistom, sestram, učiteljem ali

V zamorski šoli.

patrom pri razlagi zadevnega vprašanja. Ta priročnik naj bi se tiskal le v 100 izvodih in bi bil precej debela knjiga, ki bi obsegala do 600 strani. Pravi tiskarski stroški bi se za tako majhno naklado ne izplačali. Zato bom knjigo natisnil s pomočjo duplikatorja. Ker je pa moj tozadevni aparat še starega tipa, gre delo izredno počasi naprej.

Zato porabim priliko za novo prošnjo: Ako bi slučajno kedaj imeli kak razmnoževalni aparat na razpolago, bi mi z njim zelo ustregli, ker bi mi na ta način prihranili mnogo časa. Leto in dan bom zaposlen sedaj z natiskavanjem; zato ker imam poleg tega še drugih del in opravkov. Zaenkrat pa sem moral tiskanje prekiniti, ker moram na škofovo željo prestaviti neko mašno knjižico. Obenem pa moram nadomestovati še enega patra, ki je moral na pot. Tako se mi delo res kar kopiči čez glavo.

Razveseljive vesti iz uršulinskega misijona v Južni Afriki.

Piše s. M. Ksaverija Lesjak, O. S. U., Randfontein.

Preden vas popeljem v našo misijonsko šolo, se vam prav iskreno zahvalim za vašo požrtvovalno, da, materinsko pozornost in velikodušnost za naš misijon. Vsem mojim številnim željam ste se nesebično odzvali. Prav tako tudi topla zahvala vsem blagim dobrotnikom, ko so vam omogočili številne pošiljke v zadnjem času. Moja prisrčna in tisočera zahvala! Dobrotni Bog naj vam vse bogato povrne, to je moja goreča prošnja slednji dan ob vznोजu oltarja.

Sedaj pa v našo misijonsko šolo. Naši otroci imajo koncem osmega šolskega leta državni izpit, če hočejo dobiti končno izpričevalo. Šolska oblast je ponovno določila Svetega Patrika (tako se imenuje naša misijonska šola) kot središče za ustni in pismeni izpit petih državnih šol, ki se nahajajo v Randfonteinu. Edino naša šola je katoliška, štiri ostale pa so protestantovske.

Zaskrbelo nas je, kako bo šlo, ker radi pomanjkanja gmotnih sredstev še nismo nabavile desk, dasiravno nas je nadzornik že dvakrat opozoril. Pismeni izpiti so koncem maja; ustni pa prej ali pozneje, kakor pač določi šolska oblast.

Bilo je drugi dan po velikonočnih počitnicah. Ob 7. uri smo se že odpeljale v šolo. Med potjo pa je svetovala m. Dominika, da bi se oglasile pri višjem rudniškem uradniku ter ga prosile, da bi nam posredoval brezplačen prevoz šolskih klopi. Odobrile smo nasvet in ga izvedle. Čakanje in razgovor sam pa se je zavlekel, in tako smo prišle mesto ob pol devetih šele ob devetih v šolo. Naši zamorčki so nas ob vrtni ograji pozdravili s silnim tru-

Misijonska sestra pri ubogih zamorčilih.

ščom. Komaj je naš avto krenil na dvorišče, že se je ob malih vrtnih vratih ustavil drug avto, iz katerega so izstopili trije nadzorniki. Ker so bila vrata zaklenjena so morali pač čakati, da smo me izstopile. In povem vam, da smo bile hitro vsaka na svojem mestu.

Upraviteljica šole, m. Dominika, odpre nadzornikom: »Dobro jutro, g. nadzornik!« — Nič odgovora.

»Oprostite, da smo se zakasnile.« — Spet nobenega odgovora.

Po kratkem molku naznani prvi nadzornik: »Danes je ustni izpit za osmi razred. Izprašani bodo najprej vaši kandidatje in nato pridejo kandidati ostalih šol. Sem že poslal ponje. Prosim, odstopite mi eno vaših sob.«

»Gospod nadzornik, ali smejo prisostvovati naši kandidatje prej še skupni jutranji molitvi? Ali pa morajo takoj oditi v izpitno sobo?«

»Ne. Najprej morajo opraviti molitev. Jaz lahko počakam,« se je glasil odgovor nadzornika. (Naj omenim, da je bil omenjeni glavni nadzornik brezverec, in vendar je dal molitvi prvo mesto.)

Torej ustni izpit dva meseca prej kot sicer. Otroci so se pravkar vrnili s počitnic. Nobenega predmeta še niso bili ponovili, a vendar nobenega vznemirjenja in strahu. Potegnila sem enega za rokav in vprašala: »Edvard, ali se bojiš?« — »Prav nič, sestra. Če znam, je dobro; če padem, pa tudi.« — Lahko si torej mislite, kakšno je delo v šoli, ko ima človek opraviti s takimi flegmatiki.

Čez pol ure se vrneta ostala dva nadzornika, katerima je sledila procesija otrok iz štirih protestantovskih šol. Afriški izpiti so prikrojeni angleškemu načrtu. Za ustni izpit mora vsak kandidat znati na pamet 100 vrstic proze, 100 vrstic poezije v angleščini in prav toliko v enem izmed zamorskih jezikov. Čitati iz berila iz dveh jezikov, povedati vsebino in analizirati. Nato pokažejo dekleta svoja ročna dela, in fantje vrtno gredice, katere so obdelovali tekom leta.

Za pismeni izpit dobi vsak kandidat tiskana vprašanja od šolskega sveta, na katera pismeno odgovori. M. Dominika je bila komisar. Pismeni izdelki se pošljejo šolskemu svetu še isti dan. Komisija nadzornikov jih popravlja in reduje. Kdor srečno konča, dobi izpričevalo potom Pretorije. Teme iz računstva, zgodovine, jezikov itd. ne bom opisovala. Pač pa vas utegne zanimati zemljepis.

V eni in pol uri so morali pismeno odgovoriti na sledeča vprašanja:

1. Kateri kraji in mesta v Južnoafriški Uniji so znani po gojenju in pridobivanju: bakra, zlata, železa, cinka, premoga, sukanca, volne, pomaranč, grozdja, pšenice, tobaka, živinoreja.

2. Sledeče predmete rabite dnevno v vaših domovih: moka, sladkor, čaj, sveče, plugi, milo, parafin, denar, volnena odeja. Odgovorite, kje se dobe ali rastejo?

3. Potujoč okrog sveta, katera morja, kontinente in države poznaš? Imenuj glavna mesta, glavne industrije in opravila prebivalcev, katere si obiskal.

4. Imenuj važnost sledečih mest; kje ležijo in zakaj so važna: Port Elisabeth, Germiston, Krugerjev narodni park, Lusaka, Southampton, Rhine.

5. Kaj veš o podnebnju, ljudstvu in opravi lu prebi- valcev v Egiptu ali Novi Zelandiji?

6. Pojasni z besedami in podaj praktičen primer: 30° širine, letalo, prašni vihar, letno pade 25 cm dežja, oblak se utrgal.

7. Nariši zemljepisno lego ene izmed glavnih železnic Južnoafriške Unije. Imenuj glavne postaje, industrijo in obrt ob železniški progi.

Ko je bil ustni izpit končan, smo pojasnile našo zamudo zjutraj in izjavile pripravljenost, da nadomestimo jutranjo izgubo po pouku. G. komisar pa nam je odgovoril s smehljajem: »Ne bi škodilo; vendar, če bi bil jaz na vašem mestu, bi ne ostal v šoli preko časa.«

Koncem maja smo bile obveščene o uspehu izpita. Šola, pripadajoča angleški cerkvi, ni dobila nikakega spričevala. To pomeni, da so padli vsi, od prvega do zadnjega. Iz šole Robinson so samo trije prestali izpit. Uspehi ostalih dveh šol so bili manj kot polovični. Naši misijonski šoli pa je Bog tako ljubeznivo pomagal; saj smo pričeli z molitvijo. Izdelali so vsi, in prav vsi so dobili izpitno spričevalo. Zahvaljen Bog!

Toda, nevoščljivost je doma povsod. Novica se je bliskoma raznesla po vsej nasebini. In oni lenuhi, ki so pri izpitu padli, so trosili po vasi govorico: »sestre so krive, da smo padli, zato ker se je izpit vršil pri belih sestrah.« (Na ostalih šolah poučujejo učitelji domačini.) Naslednje jutro, ko smo prišle v šolo, so bile šipe v dveh sobah razbite in debeli kamni so ležali na tleh. Ko smo zvečer odhajale domov, so kamni spet frčali za našim avtom, a k sreči ga niso dosegli. Ko se je prva jeza naših nasprotnikov ohladila, smo okna popravile in sedaj je zopet vse dobro.

Koncem julija smo pričeli novo šolsko leto, ki nam je prineslo mnogo novih šolskih zahtev. Ena izmed teh je bila, da smo morale takoj postaviti premakljivo steno v naši cerkvi in tako imamo sedaj dva nova velika in lepa razreda. Koncem tedna odmaknemo steno in imamo zopet cerkev. Za naš revni misijon pa pomeni to preko 9000 din novega dolga. Niti vinarja nismo imele.

Poskusili smo z zamorskim učiteljem, pa je bil pravi križ z njim. Ni se znal prilagoditi otrokom. Otroci nje-

govega razreda so bili tako živahni, da jaz v sosednjem razredu nisem mogla razumeti svojih učencev in oni ne mene. Pogosto sem združila oba razreda, ker ni šlo drugače. In sedaj smo zopet brez učitelja.

Ko so nastopili zbori vseh katoliških šol Transvaala v Johannesburgu, je dobila naša uršulinska misijonska šola »St. Marys« prvo nagrado, iz rok prevzv. g. škofa. V nekaj mesecih bo zopet pevski nastop in razstava oziroma tekma ročnih del katoliških šol v Johannesburgu.

Mnogo iskrenih misijonskih pozdravov vam pošilja vaša hvaležna misijonarka iz Južne Afrike.

Ubog podeželski misijonar.

Ubog podeželski afriški misijonar z belo brado (p. Laagel v Kakondi), ki je mnogo na svojem apostolskem potovanju, ima zelo obsežno pokrajino izročeno v dušno skrb. Ker ga vrh tega še skrnina muči, bi mu majhen avto moči tako rekoč pomladil in bi mogel potem tem več storiti dušam v pomoč in tolažbo.

Misijonar
mora biti
tudi čevljar.

Kdo izmed dobrotnikov bi mu hotel darovati potrebno vsoto za nakup avta?

Odgovora prosi Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

Zdravila in zdravljenje v misijonu.

Poroča p. Richetta, iz misijonskega zavoda Consolate, Nyeri.

Te vrstice mi narekuje okritosrčna hvaležnost do dobrotnikov, ki so vam pomagali, da ste nam oskrbeli tri zavoje zdravil. Civilizacija prodira tudi v Afriko in nagiba domačine, da se učijo tega in onega in se lotevajo resnega dela. Niso pa vajeni resnega truda in dolgotrajnega dela, ker so telesno precej slabotni. Skušnja pa je pokazala, da so gotove injekcije, ki tem ljudem pripomorejo do precejšnje trdnosti in to čudovito hitro.

Ko sem urejal poslana zdravila, sem se spomnil časov, ko je v misijonu primanjkovalo tudi najnavadnejših zdravil. In vendar je bilo že takrat mogoče tem revežem pomagati z odvajalnimi in razkužilnimi sredstvi in mnoge krstiti in jih pripeljati h Kristusu. Kožnih bolezni, ki so bile takrat zelo pogoste, so danes redke. Poprej je bilo treba kako belezen zdraviti po več mesecev, danes se to doseže v nekaj dneh.

Spominjam se moža, ki so ga neko jutro pripeljali v misijonsko bolnišnico. Imel je globoko gnojno rano, kjer so se bili že kar črvi zaredili. Hoditi ni mogel. Iz njegovih jecljajočih besed in iz pripovedovanja njegovih spremljevalcev smo izvedeli, da je bil pred par dnevi šel ponoči v gozd. Tu ga je napadla lačna hijena in ga obgrizla. Ko je le kričal, je s tem žival prepodil. Rana pa se mu je zastrupila, ker ni bila niti izprana (babjeverno se boje vode!). Začela se je gnojiti. Poklical je čarodeja (da bi ga ne bil!). Čarodej je sicer zaklinjal hijeno; toda za rano ni vedel drugega zdravila, ko da jo je poškopil z ovčjo krvjo in ovčja čreva, pomešana z sajami in pelom, položil na rano.

Ker je bolezen bila vedno hujša, so moža prinesli v misijon. Bolniški sestri se je rana izprva studila; a takoj je videla, da je tu prilika za dobra dela, zato je začela bolniku streči z velikim samopremagovanjem. Omenil sem že, da je takrat primanjkovalo najnavadnejših zdravil; celo borova kislina ali karbol se je težko dobil. Ker je bilo

treba rano razkužiti, mu jo je sestra pogosto zmivala z solno vodo; to pa zelo obzirno in z ljubeznijo. Rana se je začela celiti in se ni več širila. Gnojni tok je naposled čisto ponehal in črviči so izginili, vsaj na površju. Skrivali so se pa še po razpokah in se zatekli naposled v odprto stran hrbtenice. Sestra jih je morala od tu z zvi-jačo pregnati s tem, da je kanila par kaplic solnate vode v duplino, nakar so se črvi prikazali na površju, odkoder jih ni bilo težko pregnati. To je trajalo več dni, nazadnje se je rana čisto pozdravila. Bolnik je pa z vso družino pristopil h katoliški veri.

Prvih 16 zamorskih sester na dan preobleke.
Misijski Kilimandžaro.

Ker imamo zdaj več vrst zdravil, moremo ljudem pomagati ne le v navadnih slučajih, ampak tudi pri resnih boleznih kot n. pr. pri rahitidi, revmatizmu, pri raznih oslabeledostih in telesni izmučenosti. Vsaj polajšati moremo bolezen. Vedno bolj spoznavamo, kako smotreno je naš Odrešenik naročil svojim učencem, da naj ozdravljajo bolnike. To je pot, da se širi sv. vera in da je božja beseda bolj učinkovita.

Kardinal Mieczysław
Ledóchowski, stric
služabnice božje Marije
Terezije Ledóchowske.

Duhovne vaje sredi Afrike.

Notranja samota za 300 žená in deklet iz misijona sv. Rafaela, Uwemba.

Poroča p. Jožef, O. S. B.

Kakor so v Evropi uspešno sredstvo za poglobitev duhovnega življenja duhovne vaje, tako tudi za domačine kristjane v misijonskih krajih. V domovini se kristjani po knjigah dušno izpopolnujejo, v misijonskih krajih pa ali knjig sploh ni, ali pa so le posamezne za katehiste in bogatejše domačine. Pa tudi večina odraslih ne zna brati.

Zato se nam je zdelo primerno, da napravimo duhovne vaje za žene in dekleta v Uwembi kot pripravo na lep Marijin praznik Vnebovzjetja. Tri dni prej je bilo v cerkvi oznanjeno, da bodo duhovne vaje in naj dekleta in žene mnogo molijo za božji blagoslov.

11. avgusta proti večeru so začele prihajati in se jih je do 300 nabralo v misijonu. Nekatere so prinesle na glavi košare, napolnjene s krompirjem in koruzo, druge drva, zopet druge plevnice za čez noč. Večina mater je prinesla otroka kar na hrbtu s seboj, ki ga je zavila v kozjo kožo in si ga obesila na hrbet, tako da je bil varen pred mrazom in dežjem. Lep je bil pogled, ko je toliko

vnetih žena in deklet hitelo v misijon. Za prehrano so morale same skrbeti, zato ni nobena prišla praznih rok. Stanovale so v treh velikih sobah. Kako malo potrebujejo ti preprosti ljudje! Leže kar na tleh, ako treba čisto na golih. Krilo je ponoči njih odeja; in še to je majhno, čeprav je v teh krajih, ki leže 2000 m nad morjem časih zelo mrzlo. Prav smilijo se mi, zlasti otroci in stari. Pa kaj, ko je misijom sam reven in pomagati ne more!

Ko se je zračilo, so zapeli zvonovi in klicali udeleženske k večerni molitvi in k prvemu nagovoru. Opravila se je slovesna molitev k sv. Duhu. V prvem govoru je bil poudarek na tem, kaj je namen duhovnih vaj. Priporočal je govornik zbranost in tihoto.

12., 13., 14. avgusta so bili po štirje govori na dan. Rožni venec so molili skupno. Nazadnje so imele dekleta še svoj stanovski govor in žene tudi. Skupno so ponovile krstno obljubo in prejele apostolski blagoslov. Skupno so zapele v svojem jeziku še »Tebe Boga hvalimo«, na praznik Vnebovzetja so se vse slovesno posvetile Brezmadežni. Ker je bila 16. avgusta nedelja, so vse ostale še en dan v misijonu, da so bile še enkrat pri sv. obhajilu.

To so bile prve duhovne vaje v našem misijonu za žene in dekleta. To so bili res lepi in blagoslovljeni dnevi. Vse dni je vladal zgleden molk. Pobožno so prejemale sv. zakramente in so molile tudi za vse misijonske dobrotnike in tiste, ki kakorkoli pospešujejo misijonsko delo. Zlasti so molile, da bi Bog obudil dobrotnikov za zidavo nove cerkve, ker je dosedanja cerkev le zasilna.

Značilen dogodek.

Piše p. Justin Baumgartner, benediktinec, misijon Ifinga, Vzh. Afrika.

Nenadoma je umrl sultan Filingafu. Njegov sin mi je zjutraj zgodaj naznanil njegovo smrt in me obenem prosil za eno ovco. Ker sem vedel, da bi jo potreboval za čarovniške namene, mu nisem mogel ustreči. Pa je rekel njegov odposlanec: »Ako ne daš ovce, bo vsa dežela opustošena, zato ker se bo duša sultanova izpremenila v leoparda, ki bo potem ljudi davil.« Poučil sem fanta, da se človekova duša ne more spremeniti v žival, in sem z lepimi besedami odklonil njegovo zahtevo.

Moj katehist mi je potem povedal, kaj bi se bilo zgodilo z ovco, ako bi jo bil dal sultanovemu sinu. Rekel je katehist: »Kadar umrje kak imeniten človek, se ljudje

zelo boje, ker imajo trdno vero, da se njegova duša spremeni v leoparda. Leopard potem ropa po deželi in mori otroke in tudi odrasle tako dolgo, da je njegova jeza potolažena. Ovce je treba dobiti in jo zaklati kot žrtev. Na mrličevo čelo se položi koža iz čela ovce in potem se šele truplo pokoplje. To da je edino sredstvo zoper njegovo maščevalnost. — Seveda sem bil potem tem bolj vesel, da ovce nisem dal v take vražaste namene.

Štiri dni pozneje pride nekaj mož v misijon. Bili so vsi razburjeni. Pokazali so mi truplo 4 letne deklice, češ da jo je sinoči napadel leopard in jo umoril. Po njih obnašanju sem spoznal, da mi s tem očitajo, da sem jaz vzrok te nedolžne smrti, zato ker nisem hotel dati ovce ob sultanovi smrti. Rekel sem možem, naj truplo deklice nesejo v cerkev, ker jaz sam sem bil pred letom dni deklico krstil. Na pokopališču pa sem dal izkopati jamo. Dve uri pozneje smo malo Epifanijo nesli na pokopališče in jo pokopali.

Po pogrebu sem poklical može k sebi in jim razložil, da je leopard sicer zelo krvoločna zver in da je treba, da ga po svojih skupnih močeh iztrebimo; da pa nima zveze taka stvar, kot je bilo poprej rečeno. Svetoval sem možem, naj napravijo kletko, v kletko naj denejo mladega psa in kletko postavijo na mesto, kjer je zver otroka raztrgala. Pred kletko pa naj se postavi močna past. Možje so bili zadovoljni in so takoj dobili edinega psa, ki je bil še ostal, ker je leopard druge vse pomoril. Psa smo zaprli v kletko, jaz pa sem pred kletko nastavlil past. Prepričan sem bil, da ne bo minulo 24 ur, ko bo leopard v pasti.

Drugo jutro leoparda še ni bilo. Pomiril sem ljudi, češ da bo podnevu gotovo prišel. Res: ob 11 je pritekel fant in povedal: »Hitro pridi, pater; leopard se je vjel.«

Vzel sem puško in odhitel na mesto; ker če je bila zver velika in močna, bi se znal oprostiti. V pasti je tičal velik leopard. Pomeril sem in zver se je stegnila. Vsi so od veselja zatulili. Ženske in otroci so si upali iz koč, kamor so se bili v strahu zatekli. Možje so ohladili svojo jezo nad leopardom s tem, da so s poleni tolkli po njem, ali pa ga prebadali z noži in sulicami. Starci so mi poljubljali roko in se mi zahvaljevali za rešitev. Rekli so: »Zdaj bomo zopet mirno spali, ker si nam pomagal. Ako bi tebe ne bilo, bi se morali vsi izseliti, kot njega dni, ko so se bili leopardi namnožili v deželi.«

Jaz pa sem se Bogu zahvalil za pomoč, da smo se iznebili velike nadloge.

Kratka misijonska poročila.

Msgr. Mendes Kardona, Luanda (Angola). Bolj ko kdaj veje Duh božji preko Afrike, tako da je prilike dosti, če hočeš kaj dobrega storiti. Mnogo se jih spreobrne k naši veri; nekatera spreobrnjenja so kar čudovita. Gotovo se je zahvaliti za te milosti tistim dobrotnikom, ki žrtvujejo in molijo za Afriko in tako od Boga izprosijo blagoslov. — Vsega nam manjka, zlasti misijonarjev, toda naša tolažba v vseh težavah je dež milosti, ki rosi iz neba in daje rast naši žetvi. V Melange imamo lepo lekarno za uboge, ki jo oskrbujejo sestre sv. Jožefa iz Cluny-a. Zdravnik prihaja vsak dan dve uri brezplačno na obisk. Lekarno smo začeli 4. januarja in je bilo v prvih petih mesecih 2455 bolnikov preiskanih in 9558 obvezanih, 1751 pa jih je dobilo injekcije.

Msgr. Diss, Korhogo. Pečam se z mislijo, da sezidam malo semenišče. Kakor hitro pridejo učenci s počitnic, bomo pričeli z delom. Dva naših mladcev sta že šla v vikarijat, da se tam nadalje izobrazita. Mnogo jih prosi za spremenem. Ko bomo imeli malo semenišče, se jih bo mnogo odločilo za dobro stvar, ki sedaj še odlašajo.

Škof Fernandez, apostol. vikar v Fernando Poo, se zahvaljuje za poslana darila in dostavlja: Ne veste, kako bi nam prav prišlo, ako bi nam kaj poslali za naše domače sestre, oblatinje Brezmadežne. Nedavno so nekatere začele svoj novicijat, da bodo po dveh letih priprave v tej težki a potrebni šoli delovale v družbi misijonskih sester v mejah vikarijata. Poslali jih bomo med najbolj zapuščena in zanemarjena plemena. Ob času sedanje krize dela ta kongregacija skrbi vikarijatu. Pa saj ima vsak svoje skrbi, kdor v teh krajih hoče za

Boga delati. Ko bi nam poslali obleke ali blaga za uboge zamorke, ki se žele posvetiti ljubemu Bogu! Kako vam bomo hvaležni! Ako bi pa priložili še kaj zdravil in obvez in mazil in vate, bi storili še posebno lepo delo krščanskega usmiljenja.

P. Mittelberger, Angola. Misijonarji smo si izbrali najlepši poklic. Na vse strani trosimo blagoslov in milosti božje. Čim več duš je treba rešiti, tem več je treba trpeti. Misijon Omupando je bil l. 1928 ustanovljen in je zelo obsežen. Sega 150 km proti vzhodu, nad 500 km pa proti zahodu. Prometnih zvez skoraj ni. Rabimo le konjsko ali volovsko vprego. Naša pomoč je 65 katehistov, ki so porazdeljeni po vsej pokrajini. V misijonu vzgajamo nadaljnjih 47 učencev za katehiste. Največjo preglavico nam dela denarno vprašanje: kako bomo preživili učence, plačali katehiste ter vzdržali šole. Dolga pota nas mnogo stanejo, ker vozina je draga, živila tudi. Pošljite nam kaj rožnih venčkov.

P. Castermans, Shire. Sedaj imamo 116 gobavcev. Od teh je dve tretjini kristjanov. Vsi so veseli, da smejo pri nas stanovati, ker so v vsakem oziru dobro postreženi. Žal da morajo večinoma stanovati v bornih kočah iz ilovce, ki že v nekaj letih razpadejo. Zdaj smo začeli zidati hišice iz opeke, ki so snažnejše in trpežnejše. Toda, ker mi manjka denarja, sem mogel do sedaj postaviti samo štiri hišice, kar je vsekakor premalo. Taka hišica stane 4 do 5 angl. funtov. Naj bi ljubi Bog obudil mnogo src, ki bi mi pomagala, da dovršim to delo krščanske ljubezni. — Naši gobavci mnogo molijo za svoje dobrotnike; pa tudi jaz se jih spominjam pri sv. maši.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski

se iskreno zahvaljujejo:

N. N. Rajhenburg, za dobljeno zdravje. — P. K. Vitanje, za več uslišanih prošenj. — A. Č. Preški vrh, za pomoč v težki zadevi. — M. P. R. za več uslišanih prošenj v raznih stiskah. — A. A. M. Sevnica, za uslišano prošnjo in dobljeno ljubo zdravje pri otrocih. — N. N. Črnomelj, za uslišano prošnjo in dodeljeno pomoč v veliki stiski. — Pr. Pajk, Amerika, za trikrat uslišano molitev in čudežno prejeto pomoč. — Hvaležna mamica se zahvali za dober izid hčerke v šoli. — M. Š. Trbovlje, za uslišano prošnjo. — T. P. Konjice, za prejeto pomoč v boleznih mojih otrok in za moje ozdravljenje. — M. Bornik, za uslišano prošnjo. — Anton O. Novo mesto, za več prejetih dušnih in telesnih milosti. — Jera Lederhas, za prejeto pomoč mojemu bratu v nesreči. — J. Š. Jezersko, za uslišano prošnjo. — M. P. Domžale, za ozdravljenje noge. — J. A. Makole, za uslišane prošnje. — M. Z. za ozdravljenje mučne bolezni. — F. M. za uslišanje v razni zadevi. — M. L. za dobljeno zdravje. — N. N. za večkratno pomoč. — K. Z. Škrilj, za dobljeno zdravje. — N. N. za uslišanje v več važnih zadevah. — M. Z. Radovljica, za srečno prestano operacijo. — M. B. Kamnik, za uslišano prošnjo. — N. N. Devica Marija v Polju, — Marija Marinko, Ljubljana, za dobljeno pomoč v važni zadevi. — L. J. Dobje, za uslišano prošnjo. — A. P. Radeče, za prejeto veliko milost in uslišano prošnjo. — N. N. Sv. Martin, za dobljeno milost. — M. Z. Ljubljana, za pomoč pri izpitu moje hčerke. — B. A. Tržič, za zboljšanje zdravja. — N. N. Osilnica, za pomoč v važni sodnijski zadevi. — A. S. Slivnica pri Mariboru, za pomoč v težki družinski zadevi. — N. N. Konjice, za hitro pomoč v več stiskah. — M. A. Dobrna, za pomoč pri živini. — Franc Frankovič, za štirikrat uslišano prošnjo. — M. P. Trnovlje, za dobljeno zdravje nog. — M. M. Ruše, za večkratno pomoč. — K. L. Sv. Lovrenc, za dvakratno čudežno uslišano prošnjo. — B. F. Sv. Križ, za uslišano prošnjo in dobljeno zdravje. — K. Ž. Škofja Loka, za čudežno pomoč v težki telesni poškodbi.

se priporočajo:

K. Ž. Škofja Loka, v neki zadevi. — N. N. za ljubo zdravje. — T. D. Konjice, v neki zadevi. — B. F. Sv. Križ, v neki zadevi. — A. B. Tržič, za ljubo zdravje. — N. N. Osilnica, za pomoč pri sodnijski zadevi. — M. Z. Ljubljana, v neki važni zadevi. — N. N. Sv. Martin, v neki zadevi. — N. N. v vseh zadevah in stiskah. — M. P. Domžale, v neki zadevi. — Marija Zul, za ljubo zdravje. — A. O. Novo mesto, v vseh težavah. — M. Š. Prbolje, v posebnih zadevah. — F. P. Amerika, za ljubo zdravje. — N. N. Črnomelj, v vseh zadevah. — A. A. M. Sevnica, za ljubo zdravje. — A. Č. Preški vrh, v neki zadevi. — P. K. Vitanje, v več zadevah. — N. N. Rajhenburg, v družinskih zadevah.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

Naročajte otrokom „Zamorčka“!

Pričenja se nov letnik.

Kaj je Zamorček?

Misijonski list za mladino.

Kot na polju misijonskega slovstva zelo poceni, letno samo 7 dinarjev.

Popust:

Kdor naroči 10 ali več izvodov pod enim naslovom, izvod 6 dinarjev. Kdor naroči 30 ali več izvodov pod enim naslovom, izvod samo 5 dinarjev. Zato zasluži največje razširjenje.

Deselje otrok.

Zaradi svojih zanimivih povesti, pesmic, lepih slik in ugank je pri otrocih splošno priljubljen.

Tolažba starišev.

Ker nudi čitatelju koristno in obenem zabavno berilo, ki odvrta otroke od slabe družine. —

Sotrudnik učiteljev.

V svojih poročilih razširja znanje o tujih deželah, ljudstvih in šegah, o živalstvu in rastlinstvu, ter tako pomaga otrokom bistriti njih razum.

Zbirka zgledov za katehete.

Vedno poroča o novih zgledih iz lastnih skušenj misijonarjev, o verski zvestobi, duševni moči, požrtvovalnosti itd. iz življenja zamočkov.

Zato naj bi oveselili otroke:

- Starši,** s tem, da vsaj za poskušnjo eno leto naročijo mesečnik „Zamorček“.
- Učitelji,** s tem, da opozorijo svoje učence na mesečnik „Zamorček“.
- Kateheti,** s tem, da povzamejo lepe zglede za otroke ter obenem širijo in priporočajo mesečnik „Zamorček“.

Naroča se pri

**Družbi sv. Petra Klaverja
v Ljubljani, Metelkova ulica 1.**

Mlada kristjana molita pred križem,
ki sta ga napravila iz drevesa.